

Pro obor práva obchodního stanoveno v té příčině v čl. 336 obch. zák., že v pochybnostech mají míra, váha, ráz a druh mincí, čítání času a vzdálenosti býti pokládány za smluvené. V občanském zákoníku není tato zásada výslovně obsažena, ale není zajisté závady, by jí dle § 7 obč. zák. nebylo obdobně šetřeno také v občanských záležitostech právních. V tomto sporném případě jde o platy, kterými měla žalobkyni býti poskytnuta náhrada za to, že převzala opatrování dětí. Poněvadž v době, kdy byl zřízen notářský spis, žalobkyně byla v tuzemsku a učinila náklad na děti v tuzemsku a tedy v měně tuzemské, musí jí žalovaný také dáti smluvenou náhradu v tuzemské měně, kterouž jest od 12. dubna 1919 měna československá a to v poměru jedné koruny československé za jednu korunu rakousko-uherskou (§ 6 zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 sb. z. a n.). Co do částek, splatných od 1. prosince 1918 do dne 1. března 1919, bylo tyto platiti ovšem ve starých korunách rakousko-uherských, ale žalovaný v době tuzemského okolování byl v prodlení s placením těchto částek a nese tudíž veškeré následky svého prodlení, zejména také ten, že žalobkyně nemohla přeměnit příslušné částky v koruny československé, musí tedy, by nahradil škodu žalobkyni tím vzešlou, zaplatiti i tyto částky v korunách československých (§ 1323 obč. zák.). S právních hledisek výše vytčených nezáleží na tom, zda nejen žalovaný, nýbrž i žalobkyně a děti jsou státními příslušníky rumunskými, a jaké zákonné předpisy platí v Rumunsku, a nebylo třeba prováděti o tom důkazy.

Čís. 1822.

Do potvrzení vyrovnání může si stěžovati pouze rukojmí, zaručivši se za dlužníka před zahájením vyrovnacího řízení, nikoliv však ten, kdo se zaručil až za tohoto řízení věřitelům za vyrovnací kvotu.

(Rozh. ze dne 6. září 1922, R II 342/22.)

Vyrovnání firmy J., dojednané před okresním soudem v P. při roku dne 21. září 1921, bylo vyrovnávacím soudem potvrzeno. Dle vyrovnání zaručila se banka A., že 30% vyrovnávací kvoty do měsíce po schválení vyrovnání zaplatí, kdežto věřitelé uznali zástavní práva, která byla bance dlužníkem před zahájením vyrovnávacího řízení zřízena, a veškeré postupy pohledávek a i majetku, vzdavše se námitek proti těmto právním jednáním. Banka, jsouc zároveň věřitelkou, s vyrovnáním dle protokolu ze dne 21. září 1921 výslovně souhlasila. Stížnost banky A. do usnesení, jímž bylo vyrovnání potvrzeno, rekursní soud odmítl jako nepřipustnou, ježto stěžovatelka nemá dle § 52 vyr. řádu ani jako smluvní strana ani jako věřitelka práva stížnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

Důvody:

Dle § 52 vyrovnávacího řádu rukojmí dlužníkův může podati rekurs proti potvrzení vyrovnání. Toto zákonné ustanovení vztahuje se vzhledem na výraz »rukojmí dlužníkův«, jakož i na to, že totéž ustanovení o právu

rekursním vztahuje se podle uvedeného § 52 také na dlužníkovy spoludlužníky, a vzhledem na ustanovení druhého odstavce § 53 vyr. ř. na ony osoby, které před zahájením vyrovnání zaručily se podle § 1346 obč. zák. dlužníkovým věřitelům za jeho dluhy a které jsou uvedeny v § 17 vyr. ř., nikoli však na osoby, které při vyrovnávacím jednání zaručily se věřitelům za zaplacení vyrovnacích částek, dlužníkem věřitelům nabídnutých. Oni dřív uvedení »rukojmí dlužníkovi« mají vzhledem na druhý odstavec § 156 konk. ř. zájem na tom, aby věřitelé, krytí pohledávkami, příslušejícími těmto věřitelům proti nim jako rukojmím dle § 1346 obč. zák., nehlasovali při vyrovnávacím jednání pro nepoměrně nízkou kvotu vyrovnací, neb aby dokonce nesvolili ku poskytnutí zvláštních výhod některému jinému věřiteli; proto bylo jim v § 52 vyr. ř. výslovně vyhrazeno právo rekursní proti potvrzení vyrovnání. Na toto rekursní právo nemá nároku osoba, která před zahájením vyrovnání nebyla rukojmím dlužníkovým ve smyslu § 1346 obč. zák., nýbrž při vyrovnávacím jednání zaručila se věřitelům za zaplacení vyrovnací kvoty a souhlasila s vyrovnáním; takovouto osobou však jest firma banka A., pročež tato firma neměla práva rekursního proti potvrzení vyrovnání, s firmou J. uzavřeného, nejsou účastníci, s vyrovnáním tímto nesouhlasivší, ve smyslu počátečních slov § 52 vyr. ř. Soud rekursní tedy právem odmítl její rekurs jako nepřipustný, v důsledku toho sluší její dovolací rekurs prohlásiti nedůvodným, pročež nebylo mu vyhověno, aniž byl zřetel vzat na vývody jeho, týkající se věci samé, neboť těmito nelze se vůbec zabývatí.

Čís. 1823.

Zákon ze dne 3. dubna 1919, čís. 189 sb. z. a n., o školách národních.

»Přiměřenou náhradou« jest rozuměti pouze přiměřenou činži za užívání místností, zabraných k účelům školním; vyloučen jest nárok na náhradu další škody.

(Rozh. ze dne 12. září 1922, R I 323/22.)

K žádosti Anny R-ové určil **o k r e s n í s o u d** přiměřenou náhradu za postoupení taneční síně k účelům školním. **R e k u r s n í s o u d** usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Stížnost není opodstatněna. Jest nepochybně, že Anně R-ové přísluší za postoupení taneční síně přiměřená náhrada ve smyslu ustanovení čl. 7 zákona ze dne 3. dubna 1919, čís. 189 sb. z. a n.; zákon ustanovuje, že má stát i země právo, by se zabezpečilo umístění škol veřejných a bydlení jejich správců (řiditelů a učitelů), získati místnosti pro školu za přiměřenou náhradu nájemní; každý vlastník reality jest povinen místnosti pro tyto účely propůjčiti, není-li tím ohroženo jeho vlastní bydlení nebo jeho vlastní živnost. Stěžovatelka žádá náhradu úplnou, která jí však nepřísluší, poněvadž zákon mluví pouze o náhradě přiměřené; že by byla náhrada plná totožnou s náhradou přiměřenou, není správné, poněvadž zákon občanský také rozeznává mezi náhradou plnou a náhradou přiměřenou, na příklad v § 365 obč. zák. »angemessene Schadloshaltung« a v § 1324 obč. zák. »volle Genugtuung« a »eigentliche Schadloshaltung«. Jest tedy v každém případě uvažovati, jakou náhradu jest poskytnouti. Vzhledem k tomu, že zde nejde o škodu, způsobenou ze zlého